

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentarii Tres in Universam Aristotelis Philosophiam

Crespin, François

Brvxellæ, 1652

IV. An detur Vniversale formaliter ante præcisionem, sive à parte rei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95346](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95346)

fali Logico: probatur consequentia, quia esse unum aptum inesse multis per prædicationem idem est, ac esse unum aptum prædicari de multis, quod est definitio Universalis Logici; ergo, &c.

xxxv. Probatur minor, quia intelligi non potest de inessentialia multis per inessentialiam Physicam, inhesionem vel similem inexistendi modum antè intellectum & realiter; ergo, &c. Probatur antecedens, quia sicut Univerfale Metaphysicum ut unum non habet esse antè intellectum & realiter; ita nec ut unum potest inesse multis per Physicam inessentialitatem, inhesionem, &c. ac proinde allata definitio intelligi non potest de inessentialia multis per Physicam inessentialitatem, &c.

xxxvi. Dixi ut unum, quia ad Univerfale non sufficit illud inesse multis ut multa; alioqui daretur Univerfale realiter & antè intellectum; nam Univerfale ut multa, est realiter & antè intellectum. Deinde debet Univerfale esse aptum inesse multis cum sui multiplicatione, id est, sic ut in unoquoque multorum sit totum; impossibile autem est, ut Univerfale ut multa sit in quolibet multorum: non enim potest homo v.g. ut Petrus & Paulus, esse totus in Petro tantum, sicut Petrus & Paulus non possunt esse Petrus tantum. Vnde parum mihi probatur quod P. Poncius hic Disp. 3^a n. 48. ait, natura Universalis Metaphysicè non habet, nec requirit aliam aptitudinem ad existendum in multis, quam quod possit dari alia natura sibi similis, quæ possit representari per eandem speciem, quæ representatur ipsa: quod etiam ferè docent P. P. Complut. Log. Disp. 3. q. 6. §. 4. non probatur (inquam) quia ibi nulla unitas formalis, sed formalis multitudo; ibi nulla aptitudo formalis ad existendum in multis, sed fundamentalis, quæ sit formalis multitudo; sicut autem multa formaliter dici non possunt unum formaliter, ita nec Univerfale formaliter, sed fundamentaliter tantum, quod est particula alienans & confundens Univerfale cum Individuis Metaphysicis, quibus simpliciter opponitur. Vnde non satis iuste idem P. Poncius infra n. 58. accusat Nominales dicendo, quod à communi sensu recesserint, aliter accipiendo Univerfale Metaphysicum, quam pro multis individuis; quia reverà ab eo omnes recedere tenentur, vel Univerfale Metaphysicum confundere debent cum multis Individuis Metaphysicis, & unum cum multis; quæ tamen essentialiter dicunt divisionem, & unitatis negationem. Hæc verò, non ista, sunt contrà communem sensum. Ex his

xxxvii. Colliges 1° contrà P. P. Compl. Log. Disp. 5. q. 1^a. Univerfale in prædicando non esse proprietatem Universalis in essendo; sed vel reipsà esse ipsum Univerfale in essendo, vel non dari Univerfale in essendo; ac proinde Univerfale Logicum solo nomine distingui ab Univerfali Metaphysico, vel hoc non dari. Quare minus rectè P. Comptonus ista duo Univerfalia esse realiter separabilia.

xxxviii. Colliges 2° Univerfale formaliter & essentialiter esse Univerfale in prædicando simul & essendo, sicut enim quod Gallis *une espèce*, Latinis est essentialiter & formaliter *gladius & ensis*; ita quod aliis est natura præcisa formaliter à multis, nobis est formaliter & essentialiter Univerfale in essendo & prædicando: hinc malè P. Ovidius definit Univerfale Metaphysicum unum aptum inesse multis per simplicem comparisonem; quia juxta illam definitionem causa respectu diversorum effectuum,

albedo respectu diversorum parietum, antè omnem præcisionem formalem, est apta inesse multis per simplicem comparisonem, id est, illam referendo ad multa sine affirmatione: quamobrem tam Univerfale in essendo, quam prædicando, definiri debet unum aptum inesse multis per comparisonem compositionis, sive per affirmationem cum sui multiplicatione.

D V B I V M I V.

An detur Univerfale formaliter antè præcisionem, sive à parte rei.

xxxix. Dixi 1° Univerfale formaliter, quia dari antè præcisionem, sive à parte rei, Univerfale fundamentaliter, id est, naturam, quæ possit fieri Univerfalis, indubitatum est apud omnes: dari autem etiam formaliter, asseruit Plato, nisi velis Aristotelem 1° Metaph. cap. 6° & 7°, ejusdem cap. 8° imprudenter in eo de duo Professore calumniatum. Item Scotus, nisi cum Merinero supra per distinctionem (quam Scotistæ vocant formalem ex natura rei) distinctionem nostram formalem rationis intelligas. Denique & P. Fonseca 5. Metaph. cap. 78. quem sequitur Soncinas.

xl. Dixi 2° antè præcisionem sive abstractionem, quæ ex communi est triplex; rationis formalis una, aliæ objectiva & formalis ex natura rei. Rationis formalis est cognitio unius non cognito alio ex parte actus confundentis, ut cum Petrus & Paulus, v.g. considerantur præcisè in ordine ad sensationem & ratiocinationem, non consideratis ex parte actus eorum hæceitibus, sive eis non consideratis ut singularibus. Objectiva est cognitio unius non cognito alio ex parte objecti realiter indivisibilis, quam Tract. 1° Disp. 2^a contrà Thomistas fusè impugnavimus, uti & formalem ex natura rei, quæ est cognitio unius non cognito alio ex parte intrinsecorum objecti antè intellectum ex natura rei distinctorum, contrà Scotistas. His autem præmissis, sit

R E S O L V T I O I.

xli. Dico 1° contrà Platonem; non datur Univerfale formaliter antè præcisionem sive à parte rei, quasi individuum idæ in communi extrà mentem Divinam existant, ut v.g. homo in communi existens separatim à Petro & Paulo. Ita omnes communiter.

xlii. Probatur 1° ex dictis supra, contrà Scotistas & Thomistas, quia homo in communi ne quidem distinguitur formaliter antè intellectum, aut objectivè antè vel post intellectum ab individuis humanis; ergo multò minùs realiter. Huc confer absurda contrà utramque sententiam ibi allata.

xliii. Probatur 2° Univerfale debet esse unum & multa in eadem ratione; sed nihil datur tale antè præcisionem; ergo, &c. Probatur minor, quia quid est unum antè præcisionem, est unum intrinsecè; & quicquid est multa antè præcisionem, est multa intrinsecè; sed contradictoriè repugnat aliquid esse unum intrinsecè & multa intrinsecè in eadè ratione; nam inde sequeretur aliquid realiter existens esse non plures homines v.g. id est, unum, & esse plures homines, id est, multa, quæ sunt apertè cōtradictoria, ergo, &c.

xlii. Probatur 3° si daretur Univerfale formaliter antè præcisionem sive à parte rei, illud esset realiter Physicè vel modaliter distinctum à singularibus: sed utrumque repugnat, ergo, &c. Probatur minor, quia sic esset Univerfale, & non esset; esset, ut supponitur; non esset, quia non posset de multis

prædicari, sive multis per affirmationem identificari; nam realiter distincta nullo sensu possunt identificari, & identificatio per affirmationem, non est nisi de iisdem realiter; alioqui posset esse vera hæc prædicatio, *Petrus est Bucephalus, creatura est Deus*, ergo, &c.

XLVI. Probatur 4°. talis natura separata esset intrinsecè universalis & singularis, sed hoc repugnat, ergo, &c. 1ª pars majoris supponitur; probatur 2°. quia quidquid realiter existit extrà Deum (cùm id Deus non sit) est creatum, omne verò creatum est singulare; nam creatio, cùm terminari debeat ad aliquid determinatum, & in communi nihil sit determinatum, terminari debet ad aliquid singulare, ergo, &c.

RESOLUTIO II.

XLVI. **D**ico 2° contrà D. subtilem Scotum, vel potius contrà Scotistas communiter; non datur Vniuersale hoc sensu formaliter antè præcisionem, quod detur natura communis ex natura rei, sive antè intellectum distincta ab individuis.

XLVII. Probatur 1° probatione 1^a 1^a Resolut. & maximè Refutatione 6^a suprà contrà distinctionem formalem Scotisticam facta.

XLVIII. Probatur 2° probatione 2^a 1^a Resolut.

XLIX. Probatur 3° ex absurdis, quæ fortè & in rigore ex illa, sicut & ex Platonis sententia, sequuntur.

I. Sequitur enim 1° me esse hic, & non esse ubicumq; esset id, quod est idem realiter mecum, puta Romæ, ubi esset natura humana mihi realiter identificata; quod, sicut tollit infallibile signum distinctionis realis, scil. separabilitatem localem duorum inter se, ita & omnem distinctionem realem; falsum enim erit illo casu, quod localiter separabilia erunt realiter distincta, & non realiter eadem.

II. Sequitur 2° (quod in idem recidit) me esse naturaliter circumscriptivè in pluribus locis, hic scilicet, & in loco cuiuslibet individui, in quo erit natura mea.

LII. Sequitur 3° me non posse per Deum annihilari, quin simul omnes creaturæ, & Deus ipse, mecum annihilentur, quod supremo Dei in omnes creaturas Dominio, & Aseitati illimitatæ valde injuriosum est. Probatur sequela, quia non possum annihilari, nisi annihiletur mea hæcceitas (nam sicut creatio terminatur ad hæcceitatem, ita & annihilatio) & hæc annihilari non potest, nisi annihiletur totum quod est idem realiter cum illa, ac per consequens ens, quod est realiter illa, & commune Deo & creaturæ; ac proinde nisi annihiletur Deus & creatura quælibet, quia annihilato eo, quod est realiter idem quod Deus & creatura quælibet, necessario annihilatur Deus & creatura quælibet.

LIII. Sequitur 4° eandem esse humanitatem Iudæ & Christi, beatam & damnatam: eandem animalitatem Petri & Bucephali: non totam substantiam panis in Eucharistia converti in Corpus Christi (idem dic de substantia vini in Sanguinem) imò nihil, quorum utrumq; est hæreticum: 1^a & 2ª sequela patet. 3ª ratio est, quia panis, qui debet in Corpus Christi converti, secundum gradus substantiæ & entis est idem cum Deo, imò & secundum omnes alios etiam (exceptâ hæcceitate) est idem cum hoc pane, quo vescimur; sed nec Deus, nec hic panis quo vescimur, convertitur in Corpus Christi, aut desinit secundum aliquid sui; ergo nec ille in Eucharistia. Probatur cōsequentiā, quia aliās desineret,

& non desineret: desineret, ut fides habet; non desineret, quia secundum gradus substantiæ & entis in Deo, & etiam secundum ceteros in manibus manducantis remaneret.

LIV. Nec dicas, humanitatem & gradus substantiæ ac entis in hoc pane esse quidem communes ex natura rei, & antè intellectum præcisè; non verò realiter (quod omnes istæ sequelæ supponunt) sed realiter identificari, uni individuo. Ne id dicas, inquam, quia imprimis, cur potius uni, quàm alteri? Deinde, quæ sunt antè intellectum distincta, sunt realiter distincta. 3° ista realiter retinent distinctionem ex naturâ rei formalem ab hæcceitate, quam habent, quia illis identificata, ergo sunt realiter communes. 4° Iudæ v. g. vel hic panis, realiter nihil est distinctum ab omnibus gradibus Metaphysicis ex natura rei inter se distinctis: ergo secundum illos ex naturâ rei inter se distinctos est realiter; alioqui secundum nihil sui esset realiter. 5° reale non rectè dividitur in propriè reale & impropriè reale, quod ferè est unicum Scotistarum refugium. Hæc habes fuscè probata in Refutationibus contrà distinctionem Scotisticam.

RESOLUTIO III.

LV. **D**ico 3° contrà Fonsecam, non datur antè præcisionem sive à parte rei Vniuersale formaliter, hoc sensu, quod natura humana v. g. in puncto æternitatis, quo Deus fuit indifferens ad volendum vel nolendum creare mundum, fuerit etiam indifferens ad hoc potius individuum, quàm ad aliud, ac proinde universalis antè præcisionem; quia scilicet tunc erat una in se, & apta contrahi ad plura individua per plures hæcceitates contrahentes & determinantes. Quod ut magis declarem,

Nota P. Fonsecam lib. 5° Metaph. c. 18. Sect. 2. & l. 7. c. 12. q. 2. tres in natura status cōsiderare, cōtrahibilitatis realis ad individua, cōtractionis & præcisionis ab individuis per intellectum. Hoc autè notato,

LVI. Probatur 1°, quia intelligi non potest, quid sit illa indifferencia antè præcisionem: vel enim est quidpiam realiter, objectivè vel formaliter antè intellectum, distinctum ab hæcceitatibus, vel non?

LVII. Si affirmet P. Fonsca quoad 1^{am}, sentit cum Platone, & eodem modo impugnandus: quoad 2^{am}, sentit cum Thomistis, & eodem etiam modo infra impugnandus: quoad 3^{am}, sentit cum Scotistis, & ut illi suprà, impugnandus.

LVIII. Si neget, ergo antè præcisionem est realiter, objectivè & formaliter sine ulla indifferencia, vel unitate, multa individua; quod contra ipsum & alios contendimus; & evidens est, quia quæ ut realia sunt realiter eadem, sunt ut possibilia possibilibus eadem.

LIX. Probatur 2° natura humana in illo priori vel est ens vel non ens? si ens; qui hoc? cùm, sicut ens non est pro illo priori productum, ita pro illo priori à Deo non pendeat, & tamen nullum datur ens antè intellectum à Deo non pendens: si non ens; ergo non est universalis; quia non ens non est commune univocum entibus, uti debet esse Vniuersale.

LX. Respondebis esse ens possibile. Infero, ergo est individuum determinatum possibile; quia nihil est possibile antè præcisionem, quod non sit hoc individuum determinatum possibile: sicuti nihil est realiter

realiter existens, quod non est hoc individuum determinatum realiter existens.

LXI. Adde, eodem modo rejiciendam unitatem essentiae & aptitudinem ad existendum in multis, quam docet Franciscus de Raconis in Porphyranam habere ante singularium existentiam. Ad quaestionem verò, quae petit, unde natura habeat multipliciter ante singularium existentiam; facile respondetur, quod, sicut illa tunc est possibilis tantum; ita multipliciter habeat à singularibus possibilibus, quibus non minus in statu possibili identificatur, quam in statu reali.

RESOLUTIO IV.

LXII. Dico 4°. non datur hoc sensu universale formaliter ante praecisionem, quod multa singularia ut formaliter in aliqua ratione similia ante praecisionem sint unum similitudine formali, & multa reipsa. Est contra nonnullos Recentiores, qui ob hanc sententiam similitudinarii dicti sunt. Item & contra RR. PP. Complut. Log. Disp. 3. q. 2. & Ioannem à S. Thoma. q. 3. de Universalis secundum se, art. 3°. videnturque Oviedus, Arriaga, Comptonus & alii admittentes aliquam similitudinem formalem à parte rei inter duo (de quo supra Tract. 1° disp. 2. dub. 5°) in illam sententiam, velint, nolint, incidere.

LXIII. Probatur, quia non datur ante praecisionem sive à parte rei talis similitudo; ergo nec universale formaliter allato sensu; consequentia manifesta est: probatur antecedens, quia sicut singularia sunt à parte rei inter se sine ulla identitate summe distincta; ita sunt à parte rei inter se sine ulla similitudine summe dissimilia; quia, ut supra loco citato probatum est contra P. Arriagam, in eodē indivisibili objectivè predicato fundatur dissimilitudo & distinctio, puta in haecceitate, ergo, &c.

LXIV. Confirmatur 1°. similitudo illa esset secundum gradus Metaphysicos ante intellectum ab haecceitatibus distinctos, aut secundum haecceitates, quae sunt ante intellectum ipsa praecisa ratio discernendi: atqui omnem distinctionem ante intellectum inter gradus Metaphysicos involvere contradictionem fuisse supra loco citato ostendimus, ergo 2um dici debet, ex quo habemus intentum.

LXV. Confirmatur 2°. universale ante praecisionem debet esse unum ante praecisionem; sed omnino repugnat similia esse unum ante praecisionem; ergo, &c. major patet: probatur minor; quia similia ante praecisionem, utpote unum & alterum ante praecisionem, debent esse aliquo modo distincta ante praecisionem: sed quae sunt aliquo modo distincta ante praecisionem, utpote objectivè indivisibiliter hoc & hoc, sunt summe distincta, ac proinde nulla ratione unum ante praecisionem; ergo, &c.

LXVI. Dices, summe distincta non sunt summe dissimilia, ergo licet hoc & hoc sint summe distincta, non sunt tamen summe dissimilia: probatur antecedens, quia datur distinctio inter substantias; dissimilitudo verò & similitudo inter solas qualitates, juxta illud Aristotelis in praedicamentis, *illa sunt formaliter similia, quorum qualitas est una*, ergo, &c.

LXVII. Respondeo negando antecedens ex saepe dictis Tract. 1. disp. 2. Dub. 5°. Ad ejus probationem, Respondeo ut supra, dissimilitudinem confundi cum distinctione, & similitudinem cum

identitate; ac proinde illam non minus inter substantias reperiri, quam hanc, praesertim cum docturi simus in Physica, substantiam posse intendi & remitti: numquid enim duo homines v. g. Petrus & Paulus dicuntur similes in ratione hominis, idque, quia iidem in illa ratione? omnino: duo tamen homines in ratione hominis sunt substantiae. Unde ubicumque est identitas, sicut unum est aliud, ita unum est sicut aliud, quod est esse simile. Deinde sicut Petrus potest esse idem secundum substantiam cum Paulo, quidni & secundum albedinem? v. g. potest enim esse idem cum alio secundum accidentem, sicut potest esse distinctus ab alio secundum accidentem: Petrus verò ut idem cum Paulo secundum albedinem, dicitur esse albus, sicut Paulus, ac proinde similis; ergo debet confundi similitudo cum identitate. Denique quis neget, duos homines plerumque dici similes, & simile sibi generare simile, imò generationem substantialem ab Aristotele definitur sic: *Origo viventis à vivente in similitudine naturae*. Quis etiam neget, aequalia juxta Aristotelem esse ea, quorum eadem est quantitas? puta, sive molis sive virtutis & perfectionis, ut substantias & qualitates comprehendas sub aequalibus, prout sub quantis comprehenduntur; si verò aequalium eadem quantitas: quidni eorundem aequalis substantia? Unde in Symbolo Athanasii dicitur, *Tota Tres Persona coeterna sibi sunt & coaequales*; si autem eorundem aequalis substantia, quidni similium aequalis & eadem qualitas?

LXVIII. Ad effectum autem ex Aristotele, respondeo hunc esse sensum; *illa sunt formaliter similia, quorum qualitas est una praecisive formaliter*, sive per praecisionem formalem, non autem quorum qualitas est una ante praecisionem formalem: quia talis unitas, uti Resolutione 2^a & 3^a ostendimus, omnino repugnat, plurimaeque secum absurda trahit.

Instabis, si rusticum de tritico & tritico ejusdem aristae interrogas, an sint similia nec ne? statim respondebit esse similia; non quidem post intellectum tantum; quia nescit, quid sit esse simile post intellectum; ergo ante intellectum, sive ante praecisionem formalem.

LXIX. Respondeo 1° rusticum, quia rudis est, saepe rusticiter errare, si enim petas ab ipso, an Petrus sit homo, dicet quod sic, idque ante intellectum, propter rationem tuam allatam; quod tamen in rigore esse falsum, supra Tract. 1. disp. 1. n. 30. ostendi.

LXX. Respondeo 2°. distinguendo, statim respondebit esse similia fundamentaliter, quia scilicet secundum extrinseca sunt uno conceptu confusibilia, prout tunc ea confundit & in actu exercito sive implicite scit, quid sit esse similia fundamentaliter, concedo; formaliter, nego: quia revera ignorat quid importet hic terminus *formaliter*. Ex his sit

COROLLARIUM DUBII.

LXXI. Colliges, non tantum non dari ante praecisionem formalem naturae unitatem positivam communem multis, secundum quam scilicet sit proxime de multis praedicabilis; sed neque contra Radam, Merinerum, Caietanum de Ente & Essentia cap. 4. q. 6. Scoti q. 2. d. Universalis Complut. log. disp. 3. q. 3. n. 26. &c. negativam, secundum quam natura habeat, quod sit non singularis ante

ante intellectum & præcisionem; quia iisdem omnino argumentis hæc unitas negativa improbari debet, quibus positivam & universale formaliter ante præcisionem supra n. 47. 56. & seq. impugnauimus; imò sicut illa unitas negativè communis multis, tribui non potest hæc unitati; ita nec tribui potest naturæ; item sicut illa habet positivam repugnantiam ut sit in pluribus; ita & naturæ; horum autem ratio sumitur ex dictis Tract. 2. disp. 2. contra Scotistas & Thomistas; nempe, quòd natura & hæc unitas naturæ sint formaliter & objectivè idem: deinde illa unitas negativa communis est de quidditate ipsius naturæ, vel non? si prius, ergò reperitur ipsa, & consequenter multiplicabilitas ipsi identificata in quolibet singulari; quòd repugnat haud secus quàm naturam in quolibet singulari existentem de facto multiplicari: si posterius, ergò haberi debet per aliquid à natura distinctum, quòd aliud esse non potest quàm ipsa præcisio. Vnde optime ad rem nostram D. Thomas Opusc. 56. *Habilitas essendi in pluribus, non est de essentia hominis; quia tunc homo, qui est in sorte, esset habilis ad participationem plurium, quòd est impossibile.* & 4° cap. de ente & essentia: *Relinquitur ergò quòd ratio speciei accidat naturæ humanæ secundum illud esse, quòd habet in intellectu.*

D V B I V M V.

An saltem post præcisionem detur universale formaliter, & Quale.

LXXII. **D** Vbiū procedit de duplici Vniversali, Reali scilicet sumpto pro naturis rerum, & Nominali seu rationis, sumpto scilicet pro nominibus seu vocibus & conceptibus. Contendunt quidam tantum naturas reales esse universales formaliter post præcisionem; ita Plurimi Recentiores, qui idè Reales dicti sunt. Contendunt alii conceptus & voces tantum esse universales; ita Nominales communiter, qui idè Nominales dicti sunt. Hoc præmissis sit

R E S O L U T I O I.

LXXIII. **D** Ico 1° post præcisionem datur Vniversale formaliter. ita omnes unanimiter.

LXXIV. Probatur, quia ad Vniversale formaliter, ut supra vidimus, & infra fusiùs probabitur, nihil requiritur præter unitatem extrinsecam præcisionis formalis, & pluralitatem singularium; sed hoc totum habetur post præcisionem, ergò, &c.

R E S O L U T I O II.

LXXV. **D** Ico 2° cum Nominalibus, voces & conceptus sunt universales formaliter in significando, representando & prædicando.

LXXVI. Probatur 1ª pars, quia ad universale in significando solum requiritur unitas vocis significantis & multitudo significatorum; sed id reperitur in voce una *homo*, nam significat Petrum, Paulum, &c. probatur minor, quia rectè dicitur *Petrus est homo*, id est *Petrus est vocatus voce significante Petrum, Paulum &c.* ergò &c.

LXXVII. Dices, vox *homo* est singularis, & hoc, quia aliàs pronuntiari non posset: ergò non est universalis; quia universale & singulare opponuntur,

LXXVIII. Respondeo distinguendo antecedens, vox *homo* est singularis secundum entitatem, & secundum entitatem non est universalis, concedo antecedens; est singularis in ratione signi, seu secundum denominationem & significationem, & secundum rationem illam sive in significando non est universalis, nego antecedens: verè enim ut sic opponitur singulari v. g. voci *Petrus*, quæ, & secundum entitatem, & secundum denominationem est quidpiam singulare: eodem modo resolve, quòd obijci posset contra conceptus.

LXXIX. Probatur 2ª pars, quia ad Vniversale in representando solum requiritur unitas conceptus representantis & multitudo representatorum: sed id reperitur in conceptu hominis; nam representat confusè Petrum, Paulum, &c. ergò &c. probatur minor, quia rectè dicitur *Petrus est conceptus conceptu representante Petrum, Paulum, &c.*

LXXX. Probatur 3ª pars: ex Aristotele 1° de interpret. cap. 5°. Vniversale in prædicando est quòd de multis aptum est prædicari, id est, affirmari; sed voces & conceptus sunt apti de multis affirmari, ergò, &c. probatur minor, vox *homo* affirmatur de Petro, Paulo, &c. conceptus hominis affirmatur de Petro, Paulo, &c. ergò, &c.

LXXXI. Dices, falsa est hæc prædicatio, vox *Petrus est vox homo*. conceptus *Petri est conceptus hominis*, ergò nec vox *homo*, nec conceptus hominis sunt apti affirmari de multis; probatur antecedens; quia tam illæ voces, quàm illi conceptus, distinguuntur realiter; realiter verò distincta nequeunt de invicem affirmari, ergò, &c.

LXXXII. Respondeo distinguendo antecedens, falsa est hæc prædicatio, vox *Petrus est vox homo*; conceptus *Petri est conceptus hominis*, si vox sumatur materialiter pro suis litteris, & conceptus pro sua entitate, concedo antecedens; si utrumq; sumatur pro rebus ut significatis & representatis, nego antecedens; vel sic, si utrumque sumatur secundum entitatem, concedo antecedens; si in ratione signi & secundum denominationem & significationem, nego antecedens: sic autem debent accipi; quia significata prædicantur secundum identitatem & ut quod; voces verò secundum attributionem & ut quo tantum, sive ut instrumenta quibus res ipsas prædicamus; nec alio sensu intelligi possunt Summulistæ, qui communiter dicunt prædicatum propositionis, sive mentalis, sive vocalis, posse sumi formaliter; propositionem verò sive mentale sive vocale esse veram propositionem, probari potest ex ipsomet Aristotele. Antè-prædic. cap. 6° ubi ait: *Ea, quæ sine complexione dicuntur, significare* (quod est proprium vocum) *substantiam aut quantum, &c.*

LXXXIII. Instabis, si voces pro rebus significatis, & conceptus pro rebus representatis sumptæ tantum, affirmantur de multis; jam ut voces & conceptus non erunt universales; sed res significatæ tantum & representatæ, ut docent Reales; ergò, & ut voces pro suis litteris, & ut conceptus pro sua entitate debent posse de multis affirmari, vel non sunt universales in prædicando.

LXXXIV. Respondeo distinguendo majorem, si voces, &c. jam ut voces & conceptus non erunt Vniversales ut quod & secundum entitatem, concedo antecedens: ut quo & secundum denominationem & significationem, nego antecedens: cum enim ex communi modo loquendi Summulistarum plerumque dicatur prædicatum propositionis, tam vocalis, quàm